Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 8. Pris 10 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Baadsmanden fortæller (af C. Middelboe), — Den ny Avis eller den uheldige Peter, m. m

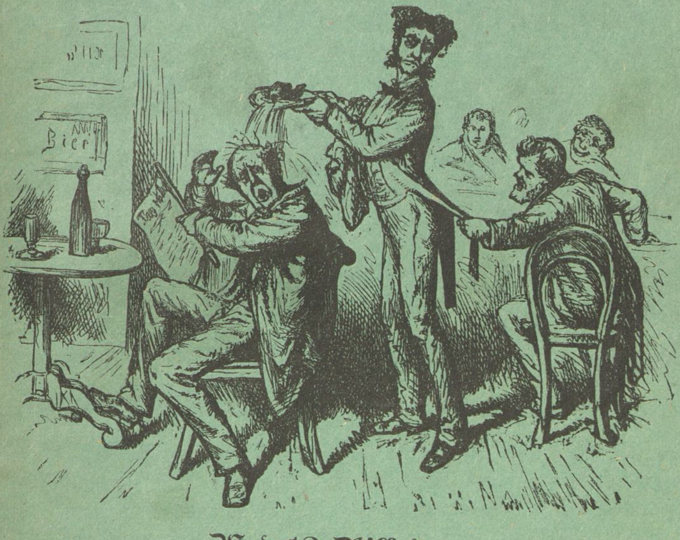

Med 12 Billeder.

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1881.

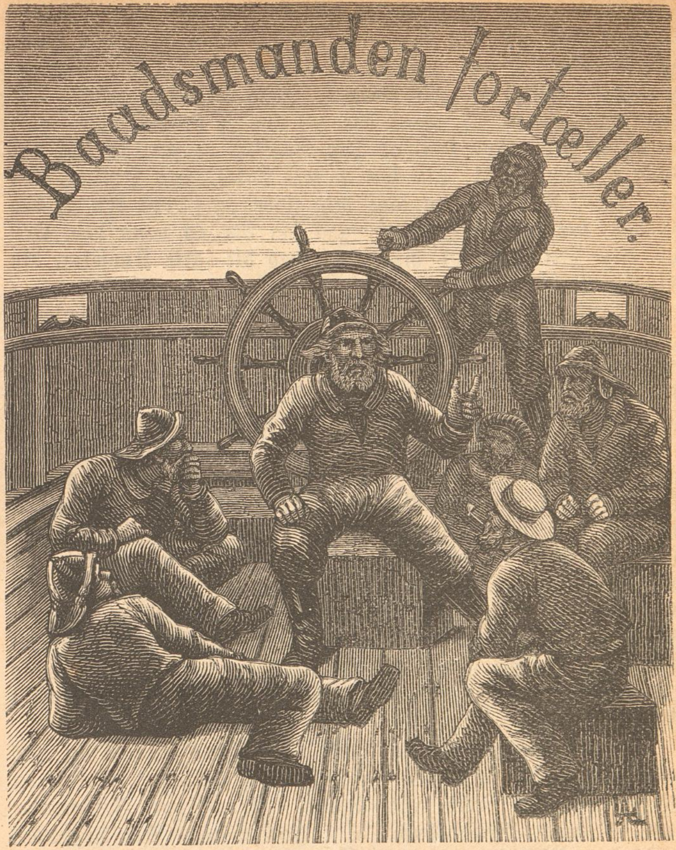

„Æventyr? fortælle jer et Æventyr, boys? Ja, men det kommer saa forbandet tit paa med den Fortællen. Her skal man paa hver Nattevagt tage Lugerne af for Hukommelsen, og saa tror I oven i Kjøbet, at jeg selv laver Historien. Naa, siden jeg ikke kan slippe for det, saa skal jeg se at dreje jer en Ende sammen. I vil vel have en sandfærdig Tildragelse og ingen Fantasi? „Helst begge Dele", siger du, din Grødulk — jeg siger dig, at faar du oplevet saa meget som jeg, saa er der ingen stor Forskjel paa det ene og det andet; men det, jeg nu vil fortælle jer, det har jeg selv erfaret hver Smule, saa sandt som jeg er jeres Baadsmand og hedder Ole Krag.

Hvem af jer skal løse af ved Roret? Skal du, Peter? — Naa, vil du saa passe at løse af, naar der er 6 Glas, og ikke falde i Staver over at høre paa mig, saa du glemmer at huske! Hvem er paa Udkig? Jens Mønbo, godt. Tør dine Glugger godt af, Jens der for ude, og praj i Tide, naar du ser noget! Gaa hen, et Par Stykker af jer, og støt den læ Fokkebras! Kok! gaa hen i mit Lukaf, paa Hylden over min Koje, der kan du tage min Pibe og stoppe den af den Kardus, der staar i Hjørnet; gaa saa hen og tænd den, men søl mig den ikke for meget til med dit sorte Kyssetøj, din Blæksprutte!"

Det var om Bord i et smukt Barkskib, der kom sejlende „rumskjøds" vester fra, at Baadsmanden, Ole Krag, sagde ovenstaaende Ord til Mandskabet. Kanalen var passeret, og Kursen sat op efter Skagerak. Det var første Vagt, der var slaaet 5 Glas, og Klokken var saaledes henimod 11.

Det var en smuk Sommernat; Himlen var klar; i Nord saa man endnu Aftenrøden, der paa denne Aarstid jo næsten ikke forsvinder paa vore Breddegrader, men flytter sig, til den kommer om imod Øst og bliver Morgenrøde. Vinden var sydlig og stille. Med Undtagelse af Manden ved Roret, der delte sin Opmærksomhed mellem Kompasset i Nathuset og de kun svagt fyldte Sejl, og ham, der havde Udkig, og som gik frem og tilbage paa Bakken, havde hele Vagtmandskabet samlet sig om den gamle Baadsmand, der stod som en Nikonge i et Spil Kegler, med skrævende Ben og Hænderne begravne i Buxelommerne.

Dækket var skuret saa hvidt som Sne, hver Ting var paa sin Plads, alle Ender klarede op og „skivede", Orden og Nethed skinnede frem alle Vegne. Foran for Fokkevantet stode to smaa Bræddehuse, et i hver Side. Det bagbords havde paa Udrejsen tjent til Svinehus, nu brugtes det til et Slags Pulterkammer for Tovværk, Blokke, Merlespiger o. desl. Paa Forsiden stod med store, sorte Bogstaver malet: „Børsen"; det var nu en Vittighed af en af Besætningen.

Det styrbords Hus var Skibshunden Sultans Residens. Over Indgangen læstes „Kontor".

Efter at Baadsmanden havde faaet sin Pibe, havde spyttet og rømmet sig, begyndte han paa sin Fortælling:

„Ser I, Jungens, det var i min Ungdom, da jeg var saadan paa jeres Alder, saa var jeg kommen til at fare med Kaptejn Holm. Det var saa stout en Sømand, som der har traadt paa et Dæk — i den Tid blev man ikke Matros, naar man

kunde springe gjennem Rigningen, og fik ikke Skib at føre, fordi man bare var Faders Søn. Han gav just ikke mange Ord for Skillingen, men hvad han sagde, det stod saa fast som Stormasten. Jeg for med ham i en Del Aar og havde ikke gaaet i Land, havde han ikke gjort den Bommert at forskrive sig til Fanden for at faa Skib, for at faa god Vind og god Lykke.

Det gik saaledes til, ser I. Vi drev i Land paa Kysten af Portugal i et Hundevejr. Kokken blev slaaet over Bord, da vi tørnede; vi andre elleve slap hele i Land. Der laa vi saa i Logis, til vi kunde blive hjemsendte, men det Traktement, vi fik, var hverken til at leve eller dø af. Vi fik nogle Appelsiner, nogle Mandler, om Middagen lidt Rageri — hvad det var, kunde jeg aldrig blive klog paa, saa kunstigt var det mingeleret sammen — og saa en Sjat Vin, der skulde gjælde for baade Brændevin og Øl. Saa tog de fleste Hyre med hvad der forefaldt, bare for at komme derfra, og jeg var lige ved at gaa om Bord i en Yankee Skonnert, da Kaptejn Holm kom og sagde: „Peter!" sagde han, for han kaldte mig altid Peter — „jeg fik just et Brev fra Hamborg. Jeg kan faa et stort Fuldskib at føre. Vil du følge med? Jeg betaler Rejsepenge." Jeg sagde naturligvis ja.

Men nu skal jeg fortælle jer hvad der saa skete. Om Natten, som vi skulde rejse om Morgenen, drømte jeg, at vi var i Hamborg. Vi stod og betragtede et dejligt fuldrigget Skib, der laa fortøjet ved Pælene. „Hvad synes du om hende, Peter?" syntes jeg, Kaptejnen sagde. — „Godt, Kaptejn," svarede en Stemme lige bag ved mig, inden jeg fik aabnet Munden. Jeg vendte mig om, og, som om han var voxet op af Stenbroen, stod der hos os en lang, vindtør, skeløjet, fortsmudset Rad med en Næse som en lang Kartoffel. Han lugtede som en røget Skinke og saa fordømt hæslig ud, som han stod der og grinede saa svedent. Det gav et Sæt i mig, og jeg vaagnede. Om Morgenen gik vi derfra med en engelsk Brig, der havde losset Kul, og kom i god Behold til England og derfra til Hamborg. O ve! han, der havde skrevet til Kaptejnen og tilbudt ham Skib, var gaaet fallit i Mellemtiden. Det var et tungt Stød for os, lige saa tungt, som vore Lommer var lette. Som vi nu en Dag gik og grundede over Skæbnen og halv ubevidst var drevne ned til Elben, vil I saa tænke jer, just som jeg slog Øjnene op — der ligger den Skude, jeg drømte om, saa livagtig, som jeg her staar for jer. Jeg kjendte hende saa tydelig; det var det

samme lange, sorte Skrog, den samme slanke, blankskrabede Rejsning med fire faste Ræer og Sejl under Bergineraaen. Jeg vendte mig forbavset om til Kaptejnen — hvem stod imellem os? Fugleskræmslen fra min Drøm.

„Jeg har noget at afgjøre med denne Herre," sagde min Kaptejn, „vi træffes i Logis'et."

Naa, som jeg nu sidder hjemme og grunder paa alt dette hersens, kommer Kaptejnen og siger: „Peter, nu er Skibet dernede mit; i Morgen kan du gaa om Bord og kaste et Øje omkring dig!" — „Javel Kaptejn," svarede jeg. Nok faldt det mig lidt underlig med dette, at Skibet var hans, men jeg tænkte: det kommer jo ikke dig ved.

Saa kom vi da ud at sejle, det trængte vi svært til. Naa da, sikken en Skude. Alting om Bord som et pillet Æg, og igjennem gik hun som et smurt Merlespiger. Og sikken et Held, der fulgte os: altid god Vind, altid brillante Fragter, ikke saa meget Havari, som en knækket Kofilnagle. Kun en Ting syntes jeg ikke om. Overalt hvor vi kom til Land, havde vi nemlig Visit af ham, Fugleskræmslen fra Hamborg. Vi var i Kina to Gange, vi var nede paa Guineakysten, vi var i Sydamerika — lige meget, hvor vi kom, stod det lange Skraberskaft og tog imod os, saa snart vi tørnede Bolværket. Og undertiden traf vi ham i Søen ogsaa. Jeg husker engang nede i Ostindien — vi passerede just, med sædvanlig

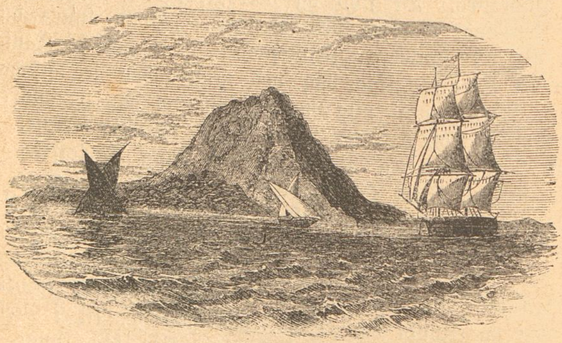

god Vind, Sydenden af Malacca for at løbe op gjennem Strædet — saa var der blandt nogle Malayfartøjer, der laa samme Vej som vi, et, som vi kom klods paa Siden af, da vi løb forbi. Jeg saa udover Rælingen i det samme og hvem sad saa nede i Baaden og gloede paa os med sine

skjæve Øjne, saa han var færdig at smelte Beget ud af Naaderne? — ham, Djævelen, den skumle Rad, som vi traf allevegne. Dette, ser I, var mig nu lidt sonderbart, og ved at stave og lægge sammen, kom jeg lidt efter lidt til Luvart af hele Akkorden mellem Kaptejnen og ham. Jeg begreb, at vi

ingen Skade maatte lide paa vore Rejser og I kan tro, han passede godt paa os, at vi ingen Skade kom til. Aldrig var der den ringeste Smule Skamfiling at opdage tilvejrs, om hun saa havde kulet en hel Maaned og jeg tænkte tidt, naar vi tilvejrs og aldrig kunde finde en skamfilet Plet, at den grimme

Satan nok sad og krøb sammen i et eller andet Krumholdt deroppe. At han somme Tider var ombord hos os, det mærkede vi, for engang paa Nattevaglen hørte vi ham rumstere nede i Lasten, og en anden Gang kom to af vore Folk ned fra Foremerseraa, hvor et Rebbindsel var gaaet i Hus i Givtovsblokken og fortalte, at der havde lugtet ligesom svedent oppe paa Raaen, og at de havde hørt saadan en underlig Lyd oppe fra Stængesalingen. Saa husker jeg saa godt, som om det var sket paa denne Vagt, da vi gjorde den syvende Rejse med Skuden; vi kom fra Rio og skulde losse i Hamborg. Var Kaptejnen ellers mørk at se til, saa var han det endnu mere paa denne Rejse, han havde ikke smilet, om man saa havde slaaet ham paa Skallen med en Haandspage. Naa, vi løb som sædvanlig for god Vind og var allerede tæt vesten for Kanalen, saa kom Kaptejnen en Dag hen til mig, just som jeg stod og havde logget 11 Knob og siger: „Peter!" siger han, „du kjender jo ham, jeg kjøbte Skuden af?" — „Naa," tænkte jeg, „nu kan han nok ikke bære paa det længere." — „Javel Kaptejn," sagde jeg, „jeg kjender den grimme Satan efter Anseelse." — „Ja, jeg er bange, jeg har betalt hende for dyrt," sagde han. „Dette er den syvende Rejse, og sker der intet Havari paa denne, saa er det min sidste med det samme. — Tror du, vi beholder dette gode Vejr?" vedblev han, i det han saa op i Luften. — „Nej," sagde jeg, „se hvor hun trækker sammen i Sydost; vi faar Kuling eller Regn eller begge Dele." — „Ja," siger han, „maa vi bare faa det Vejr, hun ser ud til; vilde det bare blæse, saa femten Kællinger ikke kan holde en Syl i Vejret!" —

Naa, hans Ønske gik i Opfyldelse; et Par Timer efter kom hun kulende stødvis og satte en djævleblændt krap Sø. Himlen var saa mørk som inden i en Tjæretønde, ude i Kimmingen lynede det af og til. Skuden begyndte at træde haardt i det alt imellem, som vi laa der med en Sejlføring, der kunde passe for den flyvende Hollænder. Alle de andre, med Undtagelse af mig, troede naturligvis, at den gamle var bleven gal. Styrmanden gik hen til ham og spurgte: „Hvad siger De om vore Bramsejl, Kaptejn? Skal vi ikke bjærge dem og Klyveren og tage et Par Reb ind i vore Mærssejl, inden hun bliver for styg?" — „Never mind, Styrmand," sagde Kaptejnen, „vi vil lade staa til, om saa Hornene blæser af Fanden."

Jeg saa op til vore Bramstænger — hille den, hvor de stakkels Tingester krummede sig ud over Siden, naar Skuden

satte i Søen. Og det gjorde hun, saa det knagede i hver Naad i hendes Skrog. Sukkende og stønnende slæbte hun paa sin Byrde af Sejl, krængende med det læ Skandæk under Vand. Rigningen — den havde været over Bord for længe siden, det er sikkert, men mellem alle de Toner, der spilles op med i en Storm, hvor hver Blok bliver til en Fløjte, mellem disse Toner, som jeg kjendte saa godt, hørte jeg af og til en anden Lyd fra Toppen. Det var Djævelen, der skar Tænder, mens han sad deroppe og holdt paa vore Bramstænger. Aldrig har jeg set hende værre, end hun blev den Gang. Jeg stod til Rors og støttede mig af, saa godt jeg kunde; holde sig godt fast maatte man, for ikke at rutsche ned i Læ. Kaptejnen stod og holdt sig i den agterste Bardun til Luvart; hver Gang Fanden jamrede sig deroppe, saa han hen til mig og grinede saa smaat. Saa vendte han Næsen op imod Vindøjet og spidsede Munden til at fløjte efter mere Vind, skjønt Guderne ved, vi led ingen Mangel i den Henseende. Paa en Gang kom der en svær Sø; Skuden satte hele Bougen under, Klyveren tog Vand — ratsch! der gik Klyverbommen, og rutsch, der tog den alle Bramstængerne med sig til Gelik. Jeg hørte et Hyl, som om hele Helvede var sluppet løs — Djævelen gik naturligvis over Bord med Stængerne —, jeg saa til Kaptejnen, han rettede sig og satte Raaberen til Munden: „Klar ved Mærsefald! Lad løbe paa Rand! Giv op Fok og Storsejl! Kap Bram- og Klyvergods i Læ! Kok, bring Rom paa Dækket! Styrmand, kald alle Mand agter ud til Extrabrændevin, dobbelt Ration!“

Det var den første Gang, han snød Fanden. Med Nød og næppe naaede vi ind til Plymouth som Havarist. Vi havde sejlet Skuden saa læk som et Saald, og hun kunde næppe holdes paa Pumperne. Den Gang stod ikke Fanden og tog imod os, da vi kom ind, og jeg saa ham ikke i lang Tid; men al Lykke syntes at være vegen fra os; i de to Aar, der gik fra den Tid, og til vi satte vor dejlige Skude paa Yarmouths Banker, var vor Fart kun en lang Ramse af Uheld og Forlis. Kaptejnen havde ikke assureret, og da vi kom i Land, var han ikke en Krone rigere, end jeg.

Det saa lidt sværtet ud for os nu; men jeg vidste dog ikke rigtig, om jeg skulde blive glad eller bedrøvet, da Kaptejnen allerede næste Morgen kom hen i mit Logis, førend jeg endnu var rigtig tørnet ud. „Nu har jeg Skib igjen og gule Skillinger paa Lommen, Peter,“ sagde han „lad os nu rappe os! Tal med alle vore Folk! Jeg vil mønstre jer

paa igjen alle sammen, om I vil gaa med mig, og I faar to Maaneders Udgaaningspenge. Men det er et stort Skib, og vi kommer til at behøve 4—6 Mand til." Naa, jeg lugtede jo strax Lunten og gættede, at Fanden ikke var død af at drukne.

I Glasgow hentede vi vort Skib. Det var igjen et Fuldskib, men mere end 100 Læster større end det forrige. Agter var der to Jærnklyds til Fortøjningskjæderne ligesom her, men saa store, at man vel til Nød kunde stikke sit Hoved deri, det vil sige, naar Kjættingen ikke var der, — jeg fortæller dette, fordi det har med Historien at gjøre.

Saa gik det godt igjen. Lykken var med os, saa I vilde bande paa, det var Løgn, om jeg fortalte jer det. Naa, det kan ogsaa være til en anden Gang. Saa var det netop igjen den syvende Rejse, og vi skulde, som ved Fandens Vold og Magt, til Hamborg. Denne Gang kom der ingen Sydoststorm og hjalp os ud af Klemmen; for en stiv Kuling lige agter ind løb vi op gjennem Spanskesøen; da vi drejede ind efter Kanalen, drejede Vinden med, som om den kun var til for vor Skyld. Skuden løb sine 14—15 Knob, og vi gjorde Regning paa at være ved Elbmundingen om et Par Dage. Mærkeligt nok syntes Kaptejnen ikke at være i daarligt Humør denne Gang. Han syntes endogsaa at gotte sig over den gode Vind. — „Mon han har faaet Henstand," tænkte jeg. Naa, vi passerede Helgoland — saa kaldte han paa Styrmanden. „Lad os sætte det styrbords Anker ind! Bring det agter ud og over Hakkebrættet! Hæng det frit under Hækken i en Strop! Slang saa hele Kjættingen hen paa Dækket; vis den gjennem det styrbords Agterklyds og shackl den i Ankeret!"

Nu begreb jeg det hele; det var mere, end Styrmanden gjorde. Fanden maa have lugtet Lunten — Udkiggeren varskoede: „En Baad for ude om Bagbord!" Jeg kastede Øjnene ud over Rælingen, for ude laa en lille norsk Pram med en Mand i. Kaptejnen saa i Kikkerten, lagde den strax fra sig og mumlede helt tilfreds: „Lad ham kun komme!" Et Øjeblik efter var Prammen under vor Bov, i det næste var den langt agter ud, men Manden stod paa vort Dæk. Lynsnart havde han grebet fat i Røstet, trods den Fart, Skuden løb med, og sprang over Rælingen ind paa Dækket, før vi vidste et Ord af det. Han skelede lidt sky hen til Kaptejnen. „Hvad skal det Anker bruges til?" spurgte han. — „Til at stoppe Farten med, naar vi løber ind," svarede Kaptejnen. „Tømmermand, hen agter til Ankeret med din Øxe, klar til at

kappe Stroppen, naar jeg varskor!" Jeg saa til ham, Djævelen, han syntes at have Fornemmelse af, at det var galt fat, men kunde ikke regne den rigtig ud. Naa da, hvor nu Skuden hvislede gjennem Vandet. — „Anker falde!" lød det fra Kaptejnen. Øxen for gjennem Stroppen, Ankeret faldt med et Plask og rev Kjættingen gjennem Klydset, saa Ilden flammede. I et Nu var hele Kjættingen agter ud, den sidste Tamp af den fløj just hen ad Dækket. — „Stop Tampen!" lød det igjen fra Kaptejnen. Nu gik det først op for Fanden. Som et Lyn sprang han til og borede Kløerne ind mellem Kjættingens Lede for at stoppe. Jo pyt! i et Nu var han slæbt hen for Klydset — et Hyl, en blaa Flamme, et Svup, som naar Proppen springer af en Flaske, og — igjennem Hullet maatte han og over Bord. Agter ude sydede Vandet, som naar man stikker et gloende Jærn deri. Anker og Kjætting laa begravne paa Havets Bund, men Kaptejnen sagde: „Ham slap vi for godt Kjøb."

I Dæksplankerne var kradsede lange dybe Furer; ja selv i Jærnklydset saas Mærker af Djævelens Kløer. Forbandet snævert har han haft det, da han maatte igjennem der, det skal jeg love for.

Naa, vi kom godt ind; men jeg tænkte: „Du skal holde op, mens Legen er god," og mønstrede af. — „Jeg vil ikke fortænke dig i det, Peter," sagde Kaptejnen, „Farvel, min Gut! Jeg maa blive ved, det faar saa briste eller bære." Det brast, han gik til Søs igjen og forliste sandsynligvis med Mand og Mus, thi man hørte aldrig noget fra ham senere.

Naa, der fik I den, I Vandrotter. Den kan I hjælpe jer med saa længe. Nu er der otte Glas. Slaa Pur! Hun kommer luftende bedre op og gaar mere vestlig. Lad os faa et Tag i vore luv Braser! Los der i Læ! — Vel! fast! Støt Braserne i Læ! Der er Bagbordsvagten kommen paa Dækket. Er der løst af ved Roret og paa Udkiggen? — Godt, gaa saa ned og slang jer, saa kan I drømme Numre med det samme! God Vagt, Styrmand! Nu gaar Ole Krag og jeg til Kojs."

V.

Mod Nord.

Mod Nord, flere hundrede Mile mod Nord, gaar den norske Kystlinje, maaske den mærkeligste i Verden, bugtende sig ud og ind, med en Bræmme af vældige Klippeøer, fremskærende Næs og dybe Fjorde, der som vældige Klipperevner skyde sig milevidt ind i Landet. Hvor vilde du ikke studse, om du en smuk klar Sommerdag stod paa Dækket af en Nordlandsdamper og gled mod Nord paa det mægtige Atlanterhavs nu saa rolige Bølger. Fjærnt mod Øst have vi set gamle Norges snedækte Fjælde dukke frem over Synskredsen som svage Skybanker, der blive tydeligere og mørkere, naar Skibet paa sin Fart kommer nærmere Land. Luften er stille, og kun den glatte Havflades langstrakte Dønning lader Tilskueren ane, at Sejladsen her ikke altid er blid. De glatslebne Klipper, Fastlandets Forposter mod Vest, som hist og her dukke deres skallede Kuller mere eller mindre højt op af Havet, tale med tavs, men gribende Alvor om Atlanterhavets Vælde. Men rejser Stormen sig, da er Tavsheden forbi. Brølende og skummende vælter det store Hav sine mægtige Bølger fremad, indtil de knuses ved Stenkæmpernes Fod. Ej, hvor vilde vi faa Øjnene op ved at se den vilde Dans,

hvortil Storm og Hav give Musikken, en alt overdøvende Musik, naar Bølge paa Bølge, med Millioner Tønder Vands Vægt ramme Skjæret og Klippens Fod, for i det næste Øjeblik som susende Vandspring at sprøjte højt op i Luften og atter i næste Nu som tordnende Vandfald at styrte tilbage i Havet. Snehvide Skumkranse omgive da hvert Skjær og hver Klippeø, og ve den ulykkelige søfarende, som kastes ind over denne Krans. For ham bliver den en hvid Ligkrans om den knuste Tinding.

„Saa ere da disse Egne øde og folketomme, skyede af Mennesker?" tænker maaske Læseren. Ja, øde ere de, og vilde og farlige ere de, men folketomme? — Lader os se.

Vi staa en klar Vintermorgen paa en af de Klippeøer, som i Tusendvis danne den mægtige Øflok vest for det nordlige Norge, som kaldes Lofoten. Det indtil 10 Mil brede Hav vi se for os, begrænset mod Øst af de norske Klipper, er Vestfjorden. Bag os have vi Lofotøernes umaadelige Bjærgmasser, der lig en vældig Klippefæstning hæver sig, ofte i ubestigelig Stejlhed, 2—3000 Fod over Havet med deres graasorte Masser. Overalt nøgen Stenklippe uden en Tomme Muld, uden en Busk, ja uden et Græsstraa, som kan forsone Øjet med den vilde Natur. Men i den lyse dæmrende Vintermorgen, længe før Solen viser sig, se vi hist et Sejl komme frem i den lette Brise, her stikker nok et frem fra et Klippesund mellem Øerne, og i Løbet af en halv Time stikker den ene store Baad frem efter den anden, indtil hele Havet, saa langt Øjet kan række, er dækket med Sejlere. Det pludselig fremmylrende Menneskeliv har med et forsonet Øjet med de øde Klipper, — men hvad har saaledes formaaet at samle Tusender og atter Tusender Søfolk i disse øde Egne?

Vi ile ned til Havet for at faa Svar paa vort Spørgsmaal. Om Bord paa en af de sidste Nordlandsbaade — der med sin flade Bygning, sine højt opad bøjede Stavne og sit store Raasejl, det eneste Baaden fører, ser mærkværdig oldtidsmæssig ud — naa vi snart ind i Fjorden. Sejlet stryges og en Garnbøje, en „Dubl", hales ind. Vi ere nu med i den uendelige Række Baade, der have begyndt deres Dagværk, at indtage Garnene, de have sat forrige Dag. Vi ere nemlig paa rige Fiske-Banker, hvor paa 40—50 Favne Vands Dybde talløse Masser af „Skrej", store Fiske af Torskeslægten, indfinde sig i Begyndelsen af Aaret. Ophalingen af Garnet begynder, men vi maa ikke være kuldskære af os, om vi skulle tage fat med, især om Søen er bevæget. Det er da et be-

sværligt Arbejde, da Baaden hugger op og ned, medens de vældige Torsk, der ofte i Mængde hænge i Garnet, med Hovedet og Gjællerne gjennem Maskerne, med voldsomme Slag forsøge at frigjøre sig for den nedrige Behandling, de ere

underkastede. Men op maa de; Fiskerne have været dem for snilde. Livligt og muntert hales Garnet ind med Byttet, indtil Baaden er fuld, eller Garnlænken oppe. Jo tungere det er, des fornøjeligere gaar Arbejdet fra Haanden, skjønt vi maa sande, at det rigtignok ikke er noget Morskabsarbejde saaledes stundum Timer i Træk, naar Havet er uroligt, at haandtere de sjaskende Garn i den bidende Vintervind, saa

Vandet ofte siver gjennem Klæderne til Skindet, og den ene „Vasker" efter den anden fra Bølgekastene rasle over Hovedet paa de ufortrødne Gutter, naar Baaden hugger for Garnet. Dog, det siger intet. Den haarde Skole har gjort dem lidt ligegyldige med det vaade. Kulden bider ikke saa let paa de hærdede Kroppe. Vi forstaa, at de Gutter, der opfostres i denne Færd, maa blive „de bedste Sømænd i Verden", som Nordmændene med rette have Æren af at være. Snart hejses Raasejlet igjen, og de tungt ladede fortrinlige Sejlbaade skumme rask ind mod „Fiskeværet", de midlertidige Søboder for Fiskerne, som have hjemme trindt omkring paa Norges Kyst og kun ere samlede her i nogle Vintermaaneder. Naar Baaden er landet, og Fangsten bragt i Land, opskaaren og hængt til Tørre eller solgt til Nedsaltning i Lasten paa en af de mange Smaaskuder, som følge Fiskerne, se vi ofte disse endrægtig vandre op til Handelsmanden i Fiskeværets Krambod, hver med en stor Torsk i Haanden, som de slænge paa Disken som kontant Betaling for en Dram og en Kringle. Men saa vældig en Tamp, som den Kabliau, Fiskeren paa hosstaaende Billede slæber afsted med paa sin Ryg, kommer næppe paa Kræmmerens Disk. Den kommer nok blandt de bedste og smukkeste Fiske, der, tilberedte som Klipfisk, Stokfisk eller Bergfisk, forsendes til Spanien, Italien og andre sydlige Lande, hvor de afgive den uundværlige Fastespise for Katolikerne i Fastetiderne, da det er forment dem at spise Kjød.

Den ny Avis
eller
den uheldige Peter.

„Knalderup Dagblad" havde udsendt sine to første Prøvenumre. Den ny Avis havde været Dagens staaende Thema i de sidste fire Uger; det var blevet drøftet i Gjæstgivergaardens Skjænkestue, i „Knalderup Klub for selskabelige Sammenkomster", i Butikkerne, i Værtshusenes Bagstuer, hvor Stamgjæsterne nøde deres Romtoddy, i Værkstederne og ved Middags- og Aftenselskaberne, og faa havde de været, som havde vovet at hæve deres Røst mod Projektet „Knalderup Dagblad".

„Kun en gammel Parykblok kunde det falde ind at modvirke et saa patriotisk Foretagende," havde Skomagermester Mikkelsen sagt. „Har ikke hver By her omkring sin egen Avis? Ja, om det saa er den lille Ravnekrog Mullerup, saa har den sit eget Blad!"

Disse Ord vare faldne i god Jord, især havde man fundet Udtrykket „gammel Parykblok" meget træffende, thi det var vitterligt, at Byfogden af al Kraft arbejdede mod Avisen, og han var baade gammel og gik med Paryk. Der blev taget Aktier i Bladet, og to Prøvenumre flagrede fra Trykkeriet ud over Byen, vækkende den største Opmærksomhed alle Vegne. Det første Nummer aabnedes med en „Leder", i hvilken Redaktøren udviklede sit Program og blandt andet udtalte, at han i politisk og anden Henseende stedse vilde indtage et knalderupsk Standpunkt og forfægte Byens Interesser til det yderste. Han ventede derfor, at enhver virkelig patriotisk Borger vilde støtte Bladet, hvis rigt vexlende Indhold maatte kunne tilfredsstille alle, og for at selv mindre bemidlede kunde bidrage deres Skjærv til dette fortjenstlige Foretagende, gjorde han opmærksom paa, at „Knalderup Dagblad" kunde bestilles for en Maaned ad Gangen, og at de, der strax meldte sig som Abonnenter, vilde for den første Maaneds Vedkommende kunne faa Bladet for halv Pris, i alt 33 Øre. Det følgende Nummer drog skarp til Felts mod Vandposten oppe paa Torvet. Gammel og skrøbelig, som den var, kunde den langt fra betragtes som tidssvarende, den maatte ombyttes snarest mulig med en Jærnpumpe af det Slags, som Knalderup Jærnstøberi altid førte paa Lager. Byraadet opfordredes

derfor til at være paa sin Post ved næste Møde, thi det var ikke urimeligt, at Tilhængere af den gamle skimlede Parykstid af al Kraft vilde holde paa det uhyggelige Postament, der vansirede Byens ellers saa smukke og anselige Torv. Naar hertil kommer, at Bladet bragte en stor Mængde Nyheder fra Indland og Udland, Bekjendtgjørelser fra alle nærings-drivende Borgere i Byen og Begyndelsen af den spændende og verdensberømte Roman „Den sorte Haand eller Røver-hulen i Dollerup Skovbakke", vil man kunne forstaa, at Prøvenumrene vakte stor Opsigt i Byen og vare stærkt efterspurgte.

Store Begivenheder kunne imidlertid have meget bedrøve-lige Følger for den enkelte, og det: at Knalderup fik afhjulpet et dybt følt Savn og fik sin egen Avis, undlod da heller ikke at drage meget sørgelige Følger med sig for Helten i nær-værende Fortælling, den unge Peter.

Peter var en haabefuld ung Mand paa fjorten Aar, med et lyst Hoved og naturlige Anlæg for det romantiske, skjønt Skæbnen kun havde stillet ham paa en Skomagerdrengs lave Standpunkt i Samfundet. Han kunde synge „Hr. Anker-strøm" med saadan en Følelse, at Svenden paa Værkstedet fik Taarer i Øjnene derved, men var Mester til Stede, tav Peter som en Mur, thi Mester var en grundprosaisk Natur uden Sans for noget højere Aandsliv.

Den Dag, da Dagbladets Prøvenumre flagrede ud over Byen, stod Peter inde i Dagligstuen, optagen af Bladets spændende Roman, der allerede i første Kapitel indeholdt en Bortførelse, fem Dolkestik, tre Pistolskud og en Falddør. Peter nød den med en slugende Iver, der noksom viste, at den var i høj Grad spændende, da han med et hørte noget pusle ved Døren. I Angst for, at det var Mesteren, kastede han Bladet fra sig og kilede ud af Stuen. Men det var ikke Mester, det var Husets mindste Pode, der kom rokkende ind med sin Vælling og med Mis i Hælene paa sig. Da Mester lidt efter kom ind, sad den lille nok saa alvorlig paa Gulvet og granskede i Avisen, ligesom hun havde set Fa'er gjøre, og oven i Kjøbet gjennem hans Briller, medens Mis nyttede Lejligheden til at faa sig en lille Extraforplejning af hendes Tallerken. Avisen var saa tilsølet med Vælling, at det var en Gru, og Mester blev greben af en retfærdig Vrede. Hvem havde taget Bladet ned fra Kommoden? Hvem havde været inde i Stuen?

„Peter!" lød det i Kor fra hele Huset. Og Peter fik

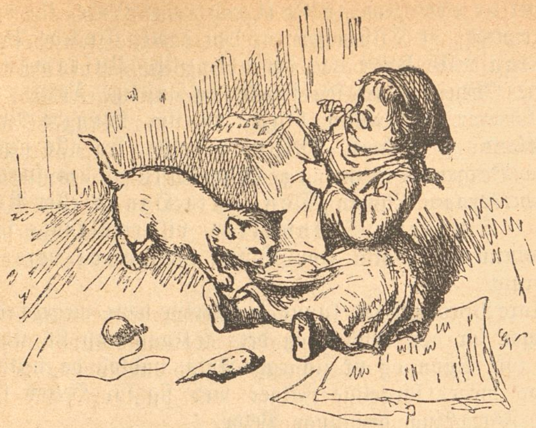

saadan en Lussing for sin Ulejlighed, at det snurrede i hans Kind en Time derefter.

„Holder du ikke dine Fingre fra min Avis," sagde Mester, „saa skal jeg saadan spandremme dig, at du skal blive gul og grøn over hele din syndige Krop!"

Det var unægtelig haardt at høre, naar man sad midt inde i andet Kapitel af „Den sorte Haand eller Røverhulen i Dollerup Skovbakke."

„Dog inte forknyt!" tænkte Peter og kilede paa Skrædder Busses brednæsede Støvler. „Hvad om jeg selv holdt Avisen? Otte Øre har jeg, og Busse er god for fem og tyve, naar han faar sine Støvler saa blanke, at han kan spejle sig i dem."

Og Peter sled, saa Vandet trillede af ham, og Støvlerne bleve saa blanke, at de formelig funklede. Ved Middagstid luntede Peter afsted med dem ned ad Gaden.

„Halloj, du Vegtamp," raabte en Yngling med en Malerkost i Haanden, da han ilede forbi. „Har du set den ny Avis?"

„Det kan du lakere dig sort med gule Striber paa," svarede Peter.

„Har du kanske ogsaa læst „Den sorte Haand"?"

„Ikke alt sammen," sagde Peter med Værdighed, „men jeg agter at abenere paa Bladet for mig selv. Her er Mønten, du! Se disse Støvler er til Skrædder Busse, og saa vanker der Drikkepenge, mit Lam. Busse er sikker nok for 25, og 8 har jeg hjemme."

Efter at have meddelt denne Oplysning, der fremkaldte en skummel Misundelse i Malerdrengens Bryst, svingede Peter om Gadehjørnet med sine Støvler. Lidt efter stak hans Hoved igjen frem ved Hjørnet, og han saa over til Raadhusets Ur, for at se hvad Klokken var.

„Tre Kvarter," mumlede Peter. „Busse har ikke faaet sin Middagsmad til Livs endnu. Den gaar inte, Jensen, at komme saa tidlig, for før Middagsmaden er Folk gnavne, det ved jeg fra Mester. Jeg stikker bag om Byen, saa gaar Tiden."

Det gjorde han. Omme bag Haverne slog han sig til Ro paa en Bænk og tænkte paa al den Nydelse, „Den sorte Haand" skulde bringe ham. Saa kom Kammerjæger Mukkelberg og satte sig paa den anden Ende af Bænken med „Knalderup Dagblad" i Haanden og gav sig til at studere det grundig. Peter følte sig meget misundelig. Mukkelberg var dreven i den udenlandske Politik og spillede første Violin i de politiske Debatter nede i Knald-Jensens Beværtning i Nørregade. Det var da saa rimeligt, at han øjeblikkelig havde faaet sig et Nr. af den ny Avis. Han var naturligvis strax inde i Krigen mellem Russen og Tyrken.

„Ja, Fanden forstaar'et," sagde Mukkelberg ved sig selv, „at de kan være saa dumme. Jeg sætter nu bare, at Generalen kommer dem i Forkjøbet ... hvad saa?"

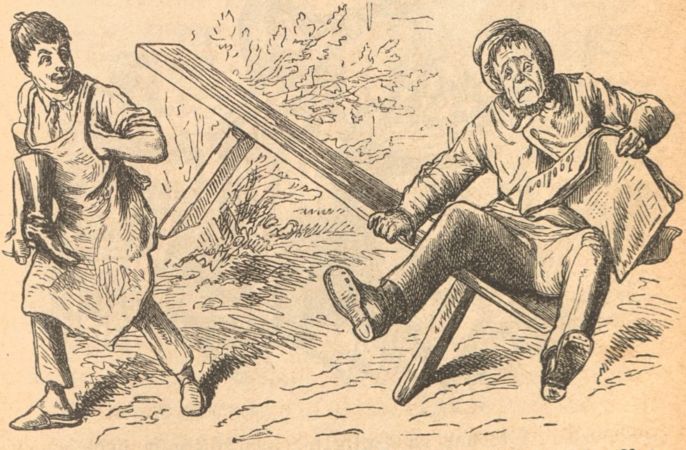

„Saa gaar de til Rotterne naturligvis," svarede Peter ondskabsfuldt og rejste sig, og før Kammerjægeren fik sagt et

eneste Ord, vippede Bænken med ham, og han trillede ned i Grøften, hvor han førte en højrøstet Enetale med sig selv, spækket med Kraftudtryk, saa længe Peter paa sin ilsomme Flugt kunde høre ham. Kort efter stod Peter uden for Busses Gadedør.

Nu er det at mærke, at den samme Busse havde en rent forbandet Kælling, et helt Fyrtøj af et Kvindfolk. I hende havde han for Alvor faaet Kam til sit Haar; han var rigtignok skallet paa Forhovedet, men i Nakken havde han endnu Haar nok, og hun var ham tit paa Nakken, naar han allermindst ventede det. Ja, hun kunde fare i Totterne paa ham, lige kort efter, at hun havde kaldt ham sin lille rare Bussemand, saadan en Krudttønde var hun. Samme Dags Formiddag havde der været en „Sjene“ imellem dem, som Busse udtrykte sig, og Busse havde i den Anledning drukket en halv Seltser med Kognak paa Gjæstgivergaarden. Naa, mens han sidder der i al Godmodighed og tømmer sit Glas, fordybet i Nydelsen af den ny Avis, kommer Opvarteren ilsomt gaaende med en Bøf, en utaalmodig Gjæst napper ham haandfast i Kjoleskjøderne, saa den ulykkelige Opvarter pludselig stopper i Farten og hælder den gloende hede Sauce ned over Busses skallede

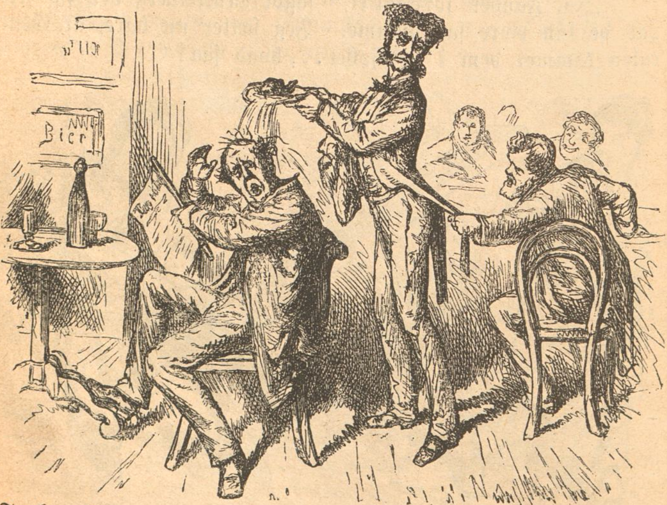

Forhoved. Det var en Salvelse, den! Busse brølede, saa man kunde høre ham helt op paa Torvet, hvor Slagter Jokumsen fik den Tro, at det var en af hans Køer, som var

ved at kælve. Opvarteren svøbte en Serviet om Skrædderens Hoved og tilbød, at han saa gjærne maatte tage Avisen hjem med, da der var flere Exemplarer af den, og Busse skyndte sig hjem.

Saadan og saadan var det gaaet ham, sagde han til sin Kone. Han havde en Fornemmelse, som om hans Hoved var en Grisesylte, og der var hældt Eddike og Peber paa.

„Ja, hvad vilde du der? Jeg spør': hvad vilde du der?" sagde Madam Busse. „Jeg har Tandpine," vedblev hun, „men det er der ingen, der bryder sig om. Der er ingen, der bekymrer sig om, at hele mit Hoved er en Tandbyld. ... Tag Ungen, Busse," sagde hun og gav ham en Bylt, indsvøbt i Løjert og Kappe med Strimler om, „jeg kan ikke baade være Barne-, Kokke- og Stuepige paa en Gang! Jeg kan det ikke, Busse," raabte hun i en fortvivlet Tone. Saa løb hun ud i Køkkenet og slog Døren i efter sig.

Saadan stode Sagerne, da Peter bankede paa Døren og traadte ind. Da sad Busse i indbunden Tilstand med Avisen og vissede Ungen, som skreg forfærdelig, og han hørte ikke en Gang Døren blive aabnet, thi han var midt inde i „Røverhulen".

„Hm," tænkte Peter, „dette her ser noget mørkegrønt ud, men niks forknyt!" Og saa hug han Døren i, saa det bragede efter. Men sikken en Forskrækkelse! Busse for sammen, for han troede, det var Konen, som knaldede af for at fare ham som en Raket i Hovedet. Løjerten med dens Indhold rullede ned ad hans Ben og hen ad Gulvet og hvinede som en hel Snes Smaagrise, og Madamen susede ind af Døren.

„Det var ham!" skreg Busse og pegede med en Fejhed uden Lige paa den ulykkelige Peter. „Den forbandede Skabhals!"

Og inden Peter vidste af det, havde han baade Madamen og Busse i Hovedet paa sig, og Skrædderen rev Støvlerne ud af Hænderne paa ham, klaskede ham om Ørerne med dem og smed ham sluttelig ud ad Døren.

Peter følte sig krænket, som naturligt var, og tagende Plads paa Fortovet uden for Huset, indledede han en højrøstet

Tale, hvis Gjenlyd kaldte Naboer og Gjenboer til Døre og Vinduer. Med en frejdig Veltalenhed foreholdt han Ægteparret Busse det Brud, de havde gjort paa Folkeretten og Gjæstfrihedens hellige Pligt ved at overfalde en sagesløs ung Mand, der i Forventning om god Modtagelse og en 25 Øre overbragte et Par fredelige Støvler. Han vilde spørge dem, hvad det lignede? Om det var en Fremgangsmaade, de kunde forsvare for Politi og dem selv? Vel vidste han af Søren Mathiasens Regnebog, at der gik femten Skræddere til et Pund, men derfor burde denne Menneskeklasse dog ikke omgaas saa letfærdig med Lovens og Menneskerettighedernes første Paragraf.

Det er ikke godt at vide, hvor længe Peter vilde have fortsat sin Prædiken til Opbyggelse for en Snes Tilhørere, hvis han ikke med et havde følt en haard Næve i sin Nakke. I den Tanke, at det var Byens Politibetjent, der havde ham fat, vendte han sig med krænket Værdighed om mod Angriberen, men han gav et forfærdet Hyl fra sig, da han stirrede ind i Mukkelbergs bistre Aasyn.

„Jeg skal hilse dig fra Rotterne," sagde Mukkelberg og drev ham en over Ryggen, saa det peb efter. „Jeg skal — Klask — hilse dig fra hele — Klisk — Familien! Jeg skal — Hip — lære saadan en visflabet — Klask — storsnudet, langbenet — Klisk ... Hip — Skomagertamp at sekenere — Klask ... Hip ... Klisk — ordenlige Folk!"

„Saadan! Smør ham! Smør ham!" skreg Busse.

„Ja, jeg skal," saa bandede Mukkelberg, „balsamere ham, saa han skal — Hip ... Klask ... Klisk — huske det fjorten Dage igjennem!"

Og det Løfte holdt han. Hvor meget Peter end vred sig, han fik alligevel Tærsk nok til, at hans Ryg kunde bruges som Model til en Regnbue. Endelig sled han sig løs og kilede afsted hjem efter. Humøret var rent gaaet fra ham, og da han kom op paa Torvet, og Malerdrengen gjorde et Spørgsmaalstegn til ham om de 25 Øre, lod han ham se en saa overordentlig lang Tunge, at Malerdrengen bekymret spurgte, om han havde faaet en Oxetunge i den forkerte Hals. Uden at berolige ham i saa Henseende, fortsatte Peter sin Vej til Hjemmet og fik sin allerede kolde Middagsmad sat til Livs, hvorefter han slentrede ind i Værkstedet. Der var ingen der inde, og da han saa det ene Nummer af den ny Avis ligge paa Arbejdsbordet, kunde han ikke modstaa Fristelsen til at gjøre sig bekjendt med hvad der videre hændtes den storm-

fulde Nat, da den i Kappen indhyllede hemmelighedsfulde Skikkelse sneg sig gjennem den mørke underjordiske Gang. Han greb Bladet og fulgte den hemmelighedsfulde Skikkelse med en uhyre Spænding paa dens mørke Vandring.

Men det var, som om den ny Avis skulde være Grunden til alle hans Ulykker paa denne mer end ulykkelige Dag. Mester havde sat sig ind i Dagligstuen og gjennemgik Udlandet i det andet Nummer ved en Pibe og en Kop Kaffe. Stoffet rev ham med sig, han agtede ikke paa, at lille Anna dansede om paa Gulvet med sin Sprællemand; pludselig væltede hun Bordet med Kaffen, og hele Historien ramlede ned i Skjødet paa Mester.

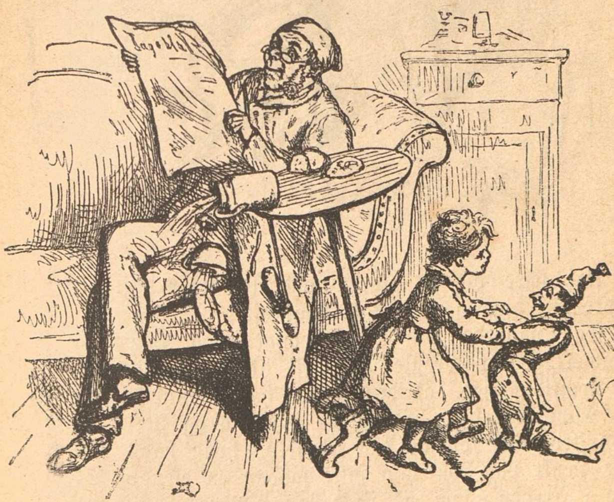

„Saa gid dog . . .," sagde Mester og sprang op. Han sagde ikke et Kvæk mere, for Anna var Kjæledægge i Huset og for Resten saadan en sød lille Glut, men tindrende gal var han bleven, en sand Tordensky, der kun lurede paa en Lejlighed til at udlade sig med Bulder og Lynild. Saa tog Mester Arbejdstøjet paa og listede sig saa sagte, saa sagte ind i Værkstedet, hvor Peter endnu sad og gyste over den hemmelighedsfulde Skikkelses Vandring i de mørke underjordiske Gange.

„Din skammelige Knægt!" raabte Mester og forsøgte at ruske Peters højre Øre af. „Din Dagdriver! Der ligger Støvlerne, du skulde bagflikke, og der sidder du og læser Avisen, skjønt jeg strængelig forbød dig at røre ved den!

Jeg skal lære dig at gjøre hvad jeg siger dig. Jeg skal spandremme dig, saa det skal knage efter!"

Saa nappede han Spandremmen, og Peter fik en ny Balsamering, der bragte ham til at udstøde hjærteskærende Hyl, samtidig med, at den gjorde ham menneskefjendsk de to første Timer derefter. Og mens han sad og sled i Røjsserne og snøftede til, spurgte han sig selv, hvad hans Moder dog havde tænkt paa, da hun satte saadan en elendig Skomagerdreng i Verden, som fik fire Gange Prygl i mindre end en Time. Han gad vidst, hvor det kunde falde hende ind at begaa saadan en Dumhed. Ja, kunde han have „abeneret" paa Bladet, saa Fanden med Pryglene endda! Men hvad nyttede nu hans 8 Øre ham? De kunde lige saa godt springe med det samme, og i Mørkningen løb han ind hos Isenkræmmer Bulf og kjøbte Fyrværkeri for hele Kapitalen. Det skulde knalde af ude i Haven, naar Mester var gaaet i Seng.

„Gaa ind i mit Sovekammer og hent mig Svovlstikkerne," sagde Mester, da han kom ind igjen.

Peter gik med hemmelig Triumf, thi han kom netop i Tanke om, at Svovlstikker havde han glemt at anskaffe. Nu kunde han redde nogle med det samme. Men i det han i

Hastværket puttede Stikkerne i Lommen, rev han Fyrværkerisagerne op af den, og de faldt ned paa Gulvet.

„Hvor bliver du af, Dreng!“ raabte Mester, og til sin Skræk hørte Peter, hvorledes han kom luntende hen mod Døren. Om han saa Fyrværkerisagerne! Hurtig som et Lyn bukkede Peter sig og fik fat paa den lille Pakke. Med ilsom Haand vilde han putte den i Lommen; denne var krænget, der var ikke Tid til at bringe den i Orden, og i sin Angest puttede Peter Pakken ind i Mesters Nathue, som laa paa Bordet ved Sengen. I samme Øjeblik traadte Mester ind.

„Hvordan er det, du tosser,“ sagde han. „Sank nu de Svovlstikker op, som du har tabt, og skrub saa ind og tag fat paa Støvlerne. Jeg vil i Seng, jeg er ikke rigtig til Pas i Aften.“

Peter adlød og fjærnede sig med en ond Samvittigheds tunge Byrde.

„Naar han nu finder Fyrværkeriet,“ tænkte han, „saa tror han, at du har lagt det der for at hævne dig, og saa faar du da myrderlig Tærsk.“

Og atter forelagde Peter sig det Spørgsmaal, hvorfor hans Moder havde sat saadan en ulykkelig Skomagerdreng i denne elendige Verden. Alt imens lyttede han med tilbagetrængt Aandedrag, Døren ind til Sovekammeret var bleven staaende paa Klem, og han kunde høre, hvorledes Mester klædte sig af.

„Nu kommer det,“ tænkte Peter hvert Øjeblik og skuttede sig. Men det kom ikke; han hørte Mester krybe i Seng og brumme over Værk i Ryggen, saa kom der en raslende Lyd af Papir, der udfoldes.

„Saa!“ tænkte Peter. „Nu er alt forbi!“

Men nej, endnu forholdt Mester sig rolig. Peter kunde ikke længer udholde den utaalelige Spænding, han trak Fødderne ud af sine Slæber, listede sig hen til Døren og kigede gjennem Sprækken. Der laa Mester nok saa fredelig inde i sin Seng og læste i Avisen. Men hvad var det! En kold Gysen for igjennem Peters Lemmer ved Synet, og hans Tænder klaprede i hans Mund. Der var gaaet Ild i Kvasten paa Nathuen, den var kommen for nær til Lyset og var bleven antændt! Om et Øjeblik vilde Ilden have naaet Fyrværkerisagerne!

Peter følte sig til Mode, som om han var i Færd med at fremkalde en ny Bremerhafens-Explosion. Den kolde Sved brød frem paa hans Pande, hans Ben rystede under ham,

som fortryllet stirrede hans Øjne paa den glødende Kvast og paa Røgen, der i hvidlige Skyer bølgede op over Hovedpuden. Hvad skulde han gjøre? Hvad i al Verden skulde han gjøre? Nej, om saa hans Ryg skulde flaas fra Ende til anden, Mester skulde ikke sprænges i Luften, eller han selv som Gjerningsmand til dette skrækkelige Mord klæde Stejle og Hjul! Hellere Prygl for femte Gang!

„Mester... Mester!“ brølede han og sprang ind i Kammeret, men — Huss... Hviss... Puf... Puf... Sssss — Nathuen skød en spruttende Ildstrøm op mod Loftet, den hvæsede, den knaldede, den gnistrede og fyldte hele Kamret med Røg og Flammer.

„Brand! Brand!“ hylede Peter.

„Brand! Brand!“ brølede Mester og kylede Nathuen op mod Loftet, hvor den sendte en Strøm af glimrende røde, grønne og blaa Stjærner ned over Mester og Lærling, der hver for sig vare lige forfærdede.

Hele Huset kom tililende, Naboerne med. Mester blev befunden uskadt, Peter blev befunden skyldig. Lader os kaste et dækkende Slør over det, der paafulgte. Peter glemte det aldrig. Han agtede paa Skæbnens Fingerpeg og indsaa, at han og „Knalderup Dagblad“ ikke vare skabte for hinanden, og hvor meget han end kunde have ønsket at følge den i Kappen indhyllede hemmelighedsfulde Skikkelse videre paa dens Vandring i de underjordiske Gange, rislede det dog koldt ned ad Ryggen paa ham, hver Gang han senere saa det for ham saa skæbnesvangre Blad, og han er da heller ikke indtil denne Dag bleven Abonnent paa Knalderups ny Avis.

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, foreløbig indeholdende følgende udvalgte Fortællinger af „Folkets Almanak“:

Nr. 1. **12 Fortællinger** af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Øre.

— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel, m. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.

— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. N. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse**. — **Et Væddeløb**. — **Nisserne i Bjærgby Bakke** af Em. Henningsen m. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Korset**, fortalt af ham selv m. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.

— 5. **En Gudsdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom**. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.

— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter**. — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.

— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.

— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.

— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret**. Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 13. **Geoachino**. Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Haus**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut**. Med 16 Billeder. 10 Øre.

— 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat**, Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve**. — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren**, Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.

— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.